

עין משפט
גור מצוה

סח א מ' פ'י מהל'
טומאה נזרת הל' ו'
סמח עשין רלה:
כסב ב מ' פ'ט טעם סלה
פ'ט ט' ש' ס' סלה

תורה אור השלם

1. ואות תורה נגע צרעת
2. ובכס המעטר את בניו וגזל את כל שעריו ורחץ במים וקדר ואתר ויבא אל הקונוה וישב מחרץ לאקוה שבעת ימים:
3. לקמ' אתר לזמ' שבו לבס' לאקוהיבם:
4. ואחרו קטרויה שבעת ימים יספורו לה':
5. וביום קדוהו בו קפיד' חז' יתקא: ויקרא ג' ד' וקד' הקבן ופני את הבית בקרום ויבא הבקון לקראת אל הנגע ולא יעטא כל אשר בבית ואחר כן ויבא הבקון לקראת את הקונוה ויקרא ד' לו

רבינו הגנאל

בכסגר שני. ד' מאיר סבר בכהן תליא מילתא א' טורח אמר ליה טורח וטמא שתיק דמילתא דכהן תליא מילתא עד דאמר טמא בחוקה קאי. ואמר ר' נחמן דבבא רבא וימי שאמר אין רואין ללל במחולת. והתרא איכסא. נחמן דבבא רבא מאיר במחולת דבבא רבא וימי שפוטני. ופוקרון חרי תנאי ואלכא דר' האי טנא דתני אמר ר' נחמן דבבא רבא מאיר במחולת שוראין. (סברין) הלמא חדוה ליה לשהיה ציחא דלמלא עדישא ליה מצוהא דאשתו. והאי טנא דתני אמר ר' נחמן דבבא רבא וימי שפוטני. ופוקרון חרי תנאי ואלכא דר' האי טנא דתני אמר ר' נחמן דבבא רבא מאיר במחולת שוראין. (סברין) הלמא חדוה ליה לשהיה ציחא דלמלא עדישא ליה מצוהא דאשתו.

ז:

למהרו או לטמאו כתיב. כפי דרש מיניה פתח הכמוז בטהרה תחילה בני ספק שער לכן קודם לנהרה והסם דרש מדמכזיב לטהרו כדכתיב והכל דרש מנפיה דקרא: ד"ג בתורת כהנים שבעת ימים ימי ספירו וכו'. ולאגנ שנכנס (א) כספקו כתר ואחרו טוהרו וגי' כמבוכו כן: וימים יתום א' היה לו לעווייהו אלא בימי החיוב. פירש הר"ר קלונימוס דמכזיב (ישעיה ז) ובעוד ששים וחמש שנה יתם אפרים מעט ויהיו מנוזל עמוס אל"פ שישיעה אחרת וישעיה נתנכה בשעה שנחננו עווייהו כדמכזיב קראי שהיה רעש ע"י שרעשו ועווייהו לשורפו ומחמוייהו לבלעו הוא מונה לננואל עמוס כשננוע שמיים לפני הרעש ישראל גלה יגלה מעל אדמתו (עמוס ז) שאז נגורה גזירה וכמה יש עד גלות הויע כן אלה שהיה שבעת ש' שנים קודם ששנוע ק"ה שנים ז' שנים קודם נגעו וכ"ה דנגעו דעווייהו מנגעו כ"ה שנים לפני מותו וי"ו דיותם וש' עשרה לחלוט וש' לחוקיה היה הגלות הכי ק"ה שנים ויוחס כן כ"ה שנים כשחלקן וא"כ היה עווייהו בימי חלונות מכל מקום אין ר' יוסי נר' יהודה מוקפה ד"ל דמנגעו כסוף השנה ועווייהו פירש בתחילת השנה וכפי נביאים עשה ש' חשנון זה וכן מוכח בעשר עולם ומאחר שזה חמט מאלא שרץ ליכס והלא עווייהו וירענע מלכו כאלמנה דהא ירענע מלך מ"א שנה וא"כ כשמת היה מ"א מלמלח עווייהו והכמוז אומר שגטע שלשים ושמה לעווייהו מלך יהודה מלך זכריה נזירענע וא"כ חסר ג' שנים ו"ל דמלך ג' שנים כמו אציו וכן הגיה במקלל מ"א ר"א נ"א נ"א נ"א יש מקשין למה אין רבי דורש ק"ו הא אדם דן ק"ו מעלמיהו ושמה יש טס פירכא או שמה מזרע חידוש הוא ח"ג ז' ימים משמע מעושה לפוקין ימי חלוטו ואיך דמלטרין לגופיה מיהו (א) מדמכזיב ביה לו שמע מינה למעוטי: [א] יש יום שאי אתה רואה בו. תימיה לר"מ למה אינו רואה להקל ועוד למאי דפי' רבינו יתקן דלכילי עלמא בתחילת הסגר רואין להקל לעולם יכול לרואה ועוד ופינו את הבית עד שיראלו למה טורה לפנות שמה ימאל טורח: משמעות דורשין איבא בנייהו. ר' דורש מופינו וכיום אלטרין למידעש ציוס ולא צלילה דלקמון וי"ו לא משמע ליה ור' יהודה דורש מוביוס אבל ופינו את הבית שמה אלטרין לרבי יהודה נמי חזילי קש וחזילי עזיס כדמתן ננגעים (פ' י"ב לרבי יהודה):

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן

בכסגר שני. דאי מטמא ליה מחליט ליה בטומאה חמורה ומלער ליה: מר. ר"מ דאמר רואה להקל לטהר אבל לא לעמא: סבר בכסן סלה רחמנא. דאי מטמא ליה הוי טמא ולי לא בעי מטמא ליה לא להקל אבל לא להחמיר דאי חזי ליה דהוי טמא לא לימא ליה כלום ולא הוי טמא: ומר. ר' יוסי דאמר לא להקל: סבר לטהרו ולטמאו כתיב. דכי חזי ליה כסן דטמא לא מלי למשתק וללמא הוי טמא ונמאל מעלרו שמטמאו במועד: וסא סליא איכסא. דכרי ר"מ במחולת דכרי ר' יוסי במוסגר: מר סבר לווסא דאשמו עדיף ליה. ולהכי חזי ליה במועד בכסגר שני דאי מטמא ליה משמאו ואפי' מטמא ליה ומחליט ליה ומשגר ליה חזן מג' ממועדות ולת ליה צומא דלגזי דעלמא אפי' ליה ליה לערא דהא אית ליה צומא דאשמו ומוחר הוא בנשמו דהתיחד עמה בימי חלונות. וכדכרי ר' יוסי במחולת דאפי' מטמא ליה דלע"ג דכרי ליה למחנה ישראל אית ליה לערא דלית ליה צומא דאשמו דלמסור הוא דכיון דמטהר ליה מחלוטו מיעבי ליה למיניו שצעי ימי ספירו וימי ספירו אסור בתשמיש המטה דמכזיב ושכ מוחזק לאלו שבעת ימים ואהלו וז אשמו דמכזיב שוני לכס לאהליכוס: ומר סבר לווסא דעלמא עדיף ליה. האי טנא דלמלר א"ר נחמן דבבא רבא ר"מ במחולת דכרי ר' יוסי במוסגר סבר צומא דעלמא עדיף ליה ולהכי חזי בימי חלונות דאי מטמאו לא מטמא יומר מדמעיקרא ולי מטמאו משמאו דלית ליה צומא דעלמא אף על גב דאסור בתשמיש המטה דעלמא עדיף ליה צומא דעלמא עדיף ליה דכרי רבי יוסי במוסגר דלא חזי ליה דלמא מטמא ליה חזן לג' ממועדות ולת ליה צומא דעלמא ומלער ליה: ימי ספירו. אסור בתשמיש המטה ולא ימי חלונות: ויוסט לא היה לעווייהו אלא בימי חלונות. כלומר לא מחטבה להא דיוחס אלא בימי חלונות דעווייהו עווייהו היה מזרע ולא נזקק לאשמו בימי ספירו אלא בימי חלונות: אף אני דאמרסי. ממזרע מומר בתשמיש המטה דישכ מוחזק לאלוהו בימי ספירו כתיב: ורבי סבר מאי דגלי גלי. להכי אמרי' ימי ספירו ולא ימי חלונות: למימרא דכסין אז עמא שתיק ורבי יוסי קאמר אין רואין כלל מכלל דרבי יוסי סבר אי לא בעי לא חזי ליה ולא הוי טמא: נותנין לו ז' ימי המשפס. דלא חזי ליה דלמא מטמא ליה: ולכסוטו. אס נראה הנגע בכסותו: אס ממתינין לדבר הרשעו. הכי ממתינין לו סאין מטמאין עד שמפנה כל הכלים שבבית וילפי' מינה דבטומאה דכגושיה עין ממתינין לדבר הרשות דהכא כיון דאשכחן דבטומאה דגופיה ממתינין לו לדבר הרשות כ"ש דממתינין לו לדבר מלוה כגון חתן וברגל: משמעו דורשין. דמר דרש מהאי קרא ומר דרש מהאי קרא: דבר הרשעו איכא בנייהו. רבי יהודה דמפיק מביוס הראות בו ומכאן אמרו חתן ורגל דהיינו מלוה ממתינין לו אבל לדבר הרשות סאין ממתינין לו בטומאה דגופיה ורבי סבר דכדבר רשות נמי ממתינין לו כדלמרי' לעיל דרבי יליף טומאה דגופיה להמתין לו בטומאה דביתו: לא נמרינין. דהוי חידוש ומחידוש לא ילפינן דכל היכא דלמלא חידוש סאין לך דבר בו אלא חידושו: להא

מסורת הש"ס

(א) לקחן טו': (ב) ומספס' נכסיס פ"ח. (ג) ונחסיס ז': די: מוחזק ככ': (ד) נגעסי פיג מ"ב (בכרות לר'): (ה) דמלמא גזי טו':.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ה"ג ט' ולאגנ שנכנס בספק בטהרה ואחרי טוהרו. ג"כ ספיקו דהאי קרא דחוקאקל בשעת ימים יספורו לו מידי חס' נזרעו דמטמא בספק בתר' דק ע"י מרפס' והתוס' בהדיא לזכ' למ' מ"מ לא היה לר' להאי דמכזיב מחזן לאלתו דהרמל דרש ימי ספירו ולי ימי חלונות לאלה אנכ' דמיימי להאי קרא כפ' בתר' כמחזי סאין: (ב) ר"ה מאי חזי מ' מוכיב ניה לו. ג"כ עיין בספרי דרשנין לו משמאו ימי ספירו ולי ימי חלונות:

הגהות בורה"ב

(א) ג' ר' ר'י אומר אית לרין ג' ימי ימימיה דכסמין קאמרינן פליגא דכר' ור'י אומר אלטרין ימי' ולי' מאי חזי לרין דקאמר הכא ולפי' ויל' דמות הבריאה דל' לקרא לדבר מלוה ויל' דק למחז' לדבר הרשות דגושיה וד' דל' מלוה דגופיה והוי מילתא דאשמו כק"ו טורה ומכא' לקרא וימ' חס' דק הפוקן כדכרי נפיק ליה וי' ששהיה ויפס' מיוסג ומי שמטה מהרש"א ס' על דברייהו כנלפין ויוק היטע: [ב] תימ' ד"ה י' יוס' שפי' חזיה רואה בו. מ"י על דברייהו משמע ללמן פ"ו מחלוטו מיעבי ליה למהל' ט"ו: [ג] ר"ה ד"ה דרשיות איכא בנייהו ט' דל' יהודה דאמר חידוש הוא לא ילפינן עין קבין אהזן פ' מרש' דר' ק"ה:

הגהות בורה"ב

(א) ג' ר'י יהודה אומר שבעת ימים יספורו לו רבי אומר וכן הוא בתורת כהנים וצ"ל חס' חזין דף קמל ע"ל ד"ה ד"ק:

מוסר רש"י

נזכרין לו ז' ימי המשפס. אלא ויכא סגן חס' הנגע. דכל כמה דלא חזי ליה כסן ולא מטמא ליה לא הוי טמא. דכסן סלה רחמנא. בכרות לו' .

לעווייהו אלא בימי חלונות, חלונות דלא גלי ביה רחמנא איסורא שרי. למימרא דבבא רבא רבן תליא מילתא. וכתיב וביוס הראות בו כשר חי יטמא. ומה תל' וביוס, לימא ובהראות בו. וביוס יטמא למה לי, אלא יש יוס שאהיה רואה ויום יום שאי אתה רואה, מכאן אסור חתן שנולד לו כגון נותנין לו שבעת ימי המשפס ולאצטלוהו ולכסוטו. וכן ברגל נותנין לו כל ימי הרגל, דבבא ר' ר' יוסי אומר איני צריך יהי הוא אומר צוה הבקן ושנו את הבית, אס ממתינין לו לפנות את כליו שהוא דבר הרשות קל וחומר שפמתינין לו בימי חלונותו ובימי הרגל שפגועה לפנותו בהן. ור' יהודי' סתוקוזה (בןאורבאין) לא גפרי' דרודשו הוא